

Žalm 111

Slavit budu Boha svého

Ženeva 1551

1. Sla - vit bu - du Bo - ha své - ho, srd - cem svým mu chvá - lu vzdám,
v ra - dě přímých Vše - moc - né - ho, v je - ho li - du jej vy - znám.

Skut - ky je - ho ú - žas - né, zřej - mé všem, kdo mi - lu - jí je, dí -

- lo je - ho pře - krás - né, věč - ná spra - ved - nost v něm ži - je.

2. Svě divy i mocné činy v paměť navždy uložil,
soucit, milost, dobrodiní dle svých slibů obnovil.
Lidu svou moc zjevil sám, národům své panování,
hojností je požehnán, kdo v něj doufá bez přestání.
3. Pravdu i soud v jeho činu, moudré jeho rozkazy,
právo jasné beze stínu věčná stálost provází.
Lid svůj z hříchů vykoupil, stal se nám vysvobozením,
mocným jménem zaštitil novou smlouvu o spasení.
4. Ten, kdo v bázni k Pánu vzhlíží, obdařen je moudrostí,
Bůh se k pokornému sníží, dává žít v své radosti.
Vzácné dary získává ten, kdo vůli Boží činí,
na věky mu zůstává sláva, již nic nezastíní.

S.Verner / M.Esterle